

Dödsångesten

Kände historiens vingslag
I ensamhetens strid
Timmrar av räknade hjärtslag
Mörkt trångt i en pyramid
Du var där med ditt paraply
Hjälpte inte när tårarna föll
Du kunde aldrig någonsin fly
Sanningar du undanhöll
Skakande i mindre panik
Inmurad bakom ett galler
Kan ännu höra dina skrik
Du slipper höra allt skvaller
Du var så tunn och spröd
Ingenting kunde bli som förut
Helt utan någon form av glöd
Din resa skulle snart få ett slut
Din ord kom inte längre fram
Du kände kölden i hjärtat
Du sägs var helt utan skam
Samvetet så ner svärtat
Det råa och det så nakna
Så runt flyter tidens sand
Visste inte vad du skulle sakna
Du var i ett främmande land
Ångesten slingrade sig runt din hals
Ditt liv var så fullt av blod
Smärtan dansade runt i en vals
I en stämning av vemod
Som häxor brändes på bål
Målade bilder ur en annan tid
Du blev inspärrad i ett rum av stål
Så många fick aldrig chans till frid
Men det var som det var
Du kände så ett inre kall
Finns längre något försvar
Du försvann bort i syndaflodens fall

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Lidde med Poeter.se id #13711 innehar upphovsrätten